Контрольный экземпляр
Библиотека им. Н. К. Крупской
Інв. №

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 111 (2527). ● ЧЕТВЕР, 14 ВЕРЕСНЯ 1978 року. ● Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ВІРНІСТЬ ПОДВИГУ

МИНУЛОГО ПОНЕДІЛКА В СЕЛІ КРАСНОГІРЦІ ГОЛОВАНІВСЬКОГО РАЙОНУ ЗАКІНЧИВСЯ ОБЛАСНИЙ КІННИЙ АГІТПОХІД «КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ПОДВИГ», ПРИСВЯЧЕНИЙ 60-РІЧЧЮ ВЛКСМ.

У центрі села, де в роки Великої Вітчизняної війни діяла підпільна комсомольська організація «Спартак», відбувся багатолюдний мітинг.

— Ми, учасники походу, пройшли через п'ять районів Кіровоградської та Миколаївської областей, місцями подвигів юних героїв громадянської і Великої Вітчизняної воєн, зустрілися з вихованцями Ленінського комсомолу, героями наших днів, провели 7 тематичних вечорів, 10 мітингів, улаштували 30 бесід і лекцій. Як спадкоємці славних традицій старших поколінь комсомольців, присягаємо на вірність безсмертним ідеалам марксизму-ленінізму, на вірність справі рідної Комуністичної партії, — рапортував делегат XVIII з'їзду ВЛКСМ Олександр Вознотрубенко.

Тепло говорив про сьогоднішню молодь, про наступність комсомольських поколінь голова обласного штабу походу молоді «Шляхами слави батьків» Герой Радянського Союзу Валерій Олександрович Верхоланцев.

— Глибока й беззавітна наша відданість справі батьків, — сказав перший секретар обкому ЛКСМУ Олексій Снічко. — На священній землі «Спартака» ми даємо клятву вірності світлій пам'яті загиблих героїв, високим ідеалам комунізму. Клянемося й надалі гідно нести прапор Леніна, Жовтня, Партії!

Цим словам вторило гучне трикратне:

— Клянемось!

(РЕПОРТАЖ НАШОГО СПЕЦІАЛЬНОГО КОРЕСПОНДЕНТА ПРО АГІТПОХІД ЧИТАЙТЕ В ЧЕРГОВОМУ НОМЕРІ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»).

ПЕРША КОЛОНКА

ВЗЯВ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ — ВИКОНАЙ!

Зустрічати революційні свята і визначні дати великими здобутками у праці стало прекрасною традицією, високою моральною нормою нашого, радянського способу життя. Як червоне знамено пронесли ми цю традицію крізь усі роки Радянської влади. І якщо оглянути з висоти цих літ наше сьогодення, то найпомітнішими його рисами буде саме зросла трудова й громадська активність радянських людей, їхня творча ініціатива, невпинне прагнення ударною працею примножувати міць і славу рідної Вітчизни.

Для тебе, ровеснику, мабуть, незабутнім стало високе трудове й політичне піднесення твоїх співвітчизників у дні підготовки до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, до славного 30-річчя перемоги над фашизмом. Ти став свідком та безпосереднім учасником високого злету соціалістичного змагання за гідну зустріч 60-річчя Великого Жовтня. А сьогодні ми живемо, працюємо і навчаємось під девізом «Від 60-річчя Великого Жовтня до 60-річчя ВЛКСМ — ударними темпами!» Пам'ятаєш, наприкінці минулого року сотні юнаків і дівчат виступили з патріотичними ініціативами, взяли підвищені соціалістичні зобов'язання, щоб зробити рік комсомольських з'їздів, рік ювілею ВЛКСМ роком ударної праці? Саме в ті дні комсомольсько-молодіжна бригада Леоніда Артеменка із заводу «Червона зірка» дала слово до 60-річчя ВЛКСМ зекономити 50 тонн металу, молоді хлібороби Ульяновського району вирішили виростити по 40 центнерів зернових на гектарі.

Час швидко наближає нас до славного ювілею комсомолу. І слово наше не повинне розійтися з ділом. Узяв зобов'язання — виконай! Такий закон нашого життя. Так вважають члени бригади Леоніда Артеменка, які ще 5 вересня репортували комітетові комсомолу про виконання зобов'язань, взятих на честь 60-річчя ВЛКСМ.

Безперечно, найбільшу допомогу в тому, щоб слово молодих не розійшлося з ділом, зобов'язані подати комітети комсомолу. Передусім потрібно глибоко проаналізувати розвиток ініціатив і починів, хід виконання юнаками і дівчатами своїх зобов'язань. Зробити це слід не для «галочки», а зацікавлено, разом помізкувати над тим, як найпродуктивніше використати кожен наступний робочий день. Адже в багатьох випадках у молодих людей робота не клеїться не тільки з їхньої вини. Ну як, скажімо, міг розраховувати на рекорд комсомольсько-молодіжний екіпаж Валентина Ястремського з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району, коли до останнього часу бурякозбиральний комбайн не з вини механізаторів був не укомплектований гичкозбиральною машиною? Отут — слово за комітетом.

Тривають звітно-виборні збори в комсомольських організаціях. Тим вони й особливі, що збігаються з підготовкою до 60-річчя Ленінського комсомолу. І якщо відбудеться ділова, принципова розмова на зборах про участь кожного члена ВЛКСМ у змаганні за гідну зустріч ювілею, про його особистий внесок у загальні здобутки, то цим і запам'ятаються вони спілчанам.

● ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

КРИТИЧНІ ЗАУВАЖЕННЯ... ТІ Ж

ЗБОРИ проходили, як кажуть, рівно. Сама обстановка ніби до цього схиляла: просторий освітлений сонцем кабінет директора взуттєвої фабрики був відданий у розпорядження комсомольців цеху № 1. У звітній доповіді секретар комсомольської організації Валентина Лисова зробила глибокий аналіз життя спілчан від виборів до виборів. І акцент у доповіді розставила на головному. Найбільше уваги — участі молодих взуттєвиків у Всесоюзному русі «П'ятирічні ефективності і якості — ентузіазм і творчість молодих!», у виконанні рішень XVIII з'їзду Ленінського комсомолу, у підготовці до 60-річчя ВЛКСМ, річниці нової Конституції СРСР.

Ще на початку нинішньої п'ятирічки, в січні 1976 року, разом із комсомольською організацією фабрики молодь першого цеху підтримала ініціативу комсомольців Ленінського району: «Товарам широкого вжитку — комсомольську гарантію якості від верстата до покупця». Кожному до душі прийшлася така наскрізна форма відповідальності за марку свого підприємства. Щоб спрямувати цей настрій, надати йому організованого змісту, цехове комсомольське бюро створило оперативний комсомольський пост якості. Спокій для бракоробів з його появою закінчився відтоді надовго. Ще б пак, з одного боку «Комсомольський прожектор» не обминає своїми променями, а тут ще й члени поста якості щотижня проводять рейди по всьому потоці. Сенс перевірок поста побачили й відчули в цеху одразу. Спуску не було нікому після його візитів.

В комітеті комсомолу фабрики зберігається квітнева листівка поста. Лаконічно повідомляє вона: «Із 42 пар крою у закрійниці Ольги Агурейкіної — 10,7 процента браку. Із 66 пар крою у закрійниці Тетяни Брички — 13,6 процента браку. Із 84 пар крою у закрійниці Валентини Лисової — 17,8 процента браку. Товариші! Вживіть заходів для поліпшення якості розкрою!» Текст супроводжували яскраві карикатури. Принципово поставився пост до дівчат. Як бачимо, дісталося й Валентині Лисовій: мовляв, хоча ти й комсомольський ватажок цеху, але допустила брак — відповідай нарівні з усіма винними. Листівку не даремно зберігає секретар комітету комсомолу фабрики Тетяна Хвальчева — жодна з дівчат більше не потрапляла на гострий олівець комсомольського поста якості. До того ж високу марку виробів дотримували як хороші господарки. Комсомольсько-молодіжна бригада розкрійниць, очолювана Валентиною Лисовою, до дня відкриття XXIII з'їзду комсомолу України зекономила верхніх шкіряних товарів на суму 7500 карбованців, із яких було виготовлено 9255 пар дитячого взуття. Високі соціалістичні зобов'язання взяв колектив на честь 60-річчя Ленінського комсомолу. До невісю він вирішив зекономити верхніх і м'яких шкіряних товарів 35 тисяч квадратних дециметрів. Та вже за перше півріччя заощадили сировини вдвічі більше, ніж намічали, і перевиконали своє річне зобов'язання.

Цехове бюро головну увагу в організаційній роботі серед комсомольців і молоді надавало питанням соціалістичного змагання. Протягом звітного періоду, наприклад, на чотирьох комсомольських зборах розглядали стан участі молодих взуттєвиків у поліпшенні всіх виробничих показників цеху, а комсомольське бюро щомісяця підбивало підсумки трудового суперництва на ювілейній вахті.

Валентина Лисова, говорячи про ці успіхи в доповіді, не захопилася ними. Критичні й самокритичні зауваження густо пересипали її звіт. Ось одне із них: «В даний час комсомольський пост якості послабив свою роботу, а бюро і комітет комсомолу фабрики не проявляють належної вимогливості до нього». Або ще таке: «Всього лише двоє комсомольців цеху беруть участь в художній самодіяльності. На профспілкові збори комсомольці ходять неохоче». Після такої критичної оцінки ватажком активності спілчан, здавалося, у них не знайдеться що й зауважити. Та навіть перший виступ закрійниці Антоніни Чеберяк, коли почалося обговорення доповіді, був гостро критичний.

— Неактивні в громадській роботі, не хочемо ходити на профспілкові збори — це так. Але ж яку увагу до себе бачимо? Тільки обіцянки...

І другий теж: Наталка Овчаренко внесла ясність щодо двох учасників художньої самодіяльності в цеху:

— А що там цікавого в нашій самодіяльності? Музикант приходить раз на тиждень та й годі.

Критичне спрямування панувало на зборах до останнього виступу. Якось так вийшло, що успіхи комсомольської організації кожен сприймав за належне, про них й говорили виступаючі найменше. Однак, все те, що заважає робити життя і працю спілчан більш змістовними, цікавими, стало темою обговорення. Тільки критичні зауваження виявилися точним повторенням критики на минулорічних звітно-виборних комсомольських зборах. Чому? Це запитання поставили збори.

Дівчатам — вони складають більшість на підприємстві — подобаються сучасні верстати. От тільки не хочуть миритися дівчата з тим, що фабрика не має свого гуртожитку, свого клубу, спортивного залу, свого дитсадка.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
м. Кіровоград.

● КЛИЧЕ ОСІННЄ ПОЛЕ

У КОМПЛЕКСІ

МАЙЖЕ в усіх районах області пройшли рясні дощі. З одного боку, це радує буряківників — ще підростуть солодкі корені, на янийсь центнер збільшиться врожайність. А з другого — трохи гальмує темпи збирання цукристих, може спричинити неритмічність роботи цукрозаводів. Тим-то механізатори і шофери прагнуть якнайпродуктивніше використовувати час, техніку, автотранспорт.

Загін по збиранню солодких коренів у першій тракторній бригаді колгоспу імені Леніна Новоархангельського району очолює ланковий механізованої ланки по вирощуванню буряків молодий комуніст Василь Іваниченко. Помічником у нього брат Віталій. А комсомолець Андрій Красницький водить гичкозбиральну машину з комплексу РКС-6--БМ-6. Дружний екіпаж щозміни перевиконує норму.

У ДОБРОВЕЛИЧКІВСЬКОМУ районі успішно закінчився місячник заготівлі кормів. У всіх господарствах нагромадили потрібну кількість сіна, сінажу, силосу. Особливо старанно на закладці зеленої кукурудзяної маси попрацювали трактористи і водії грузовиків колгоспу імені Ульянова. Серед них — комсомольці Віктор і Олександр Кожухарі, Віктор Наумчак та багато інших молодих трудівників господарства.

ЩІЛЬКА днів тому на подвір'ї тракторної бригади колгоспу «Союз» Знам'янського району майорів прапор, піднятий на честь комсомольсько-молодіжної ланки буряківників, що її очолює кандидат у члени КПРС, вихованець комсомолу Олександр Богун. На той час члени ланки зібрали цукристі на 38 гектарах, накопавши понад 120 тонн солодких коренів. А всього вони зобов'язалися зібрати вирощений ними врожай на 280 гектарах.

У колгоспі імені Леніна Знам'янського району повним ходом іде збирання цукрових буряків. Кожен гектар тут видає по 290 центнерів солодких коренів. Збирають урожай, транспортують його на державний приймальний пункт за методом іпатовців. На Саблино Знам'янський цукрокомбінат уже відправлено понад 1000 тонн цукрової сировини.

На знімках: агрегати за роботою; агроном першого відділка господарства Микола Дмитрович **Делістіянов** і керуючий третім відділком Микола Миколайович **Аркуша** планують роботу збиральних агрегатів на наступний день.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

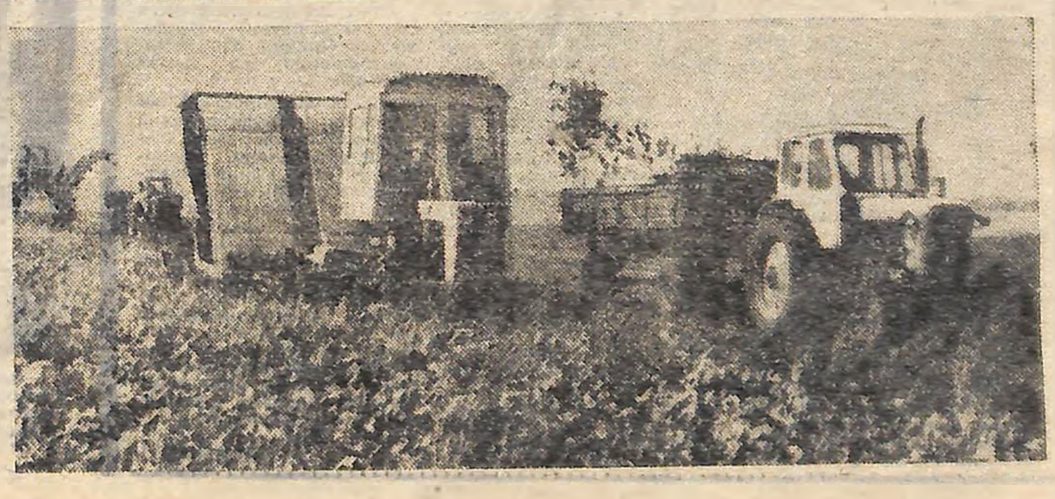

РУКУ, РОВЕСНИКУ!

ЗУСТРІЛИСЯ ДРУЗІ

Заочно вони знайомі давно. Учні Кіровоградського технікуму радянської торгівлі та економічного технікуму імені Димитра Благоєва з болгарського міста Толбухіна. А зустрілися вперше. В дні, коли радянські люди разом з болгарським народом відзначали 34-ту річницю соціалістичної революції в Болгарії, тридцять два учні з Толбухіна приїхали на Кіровоградщину.

Делегація, очолювана Георгієм Ніколовим Петровим, побувала на заводі «Червона зірка», зустрілася з курсантами ЛШУ і, звичайно, з давніми друзями з технікуму радянської торгівлі.

Протягом п'яти днів юні болгари знайомитимуться з визначними місцями Кіровоградщини, зустрінуться зі своїми ровесниками. До складу делегації ввійшли переважно учасники вокально-інструментальної групи російської пісні. Для них ця поїздка буде цікавим та бажаним пізнанням країни, пісні якої ось уже десять років виконує не одне покоління самодіяльного колективу.

Т. ЛЕБЕДЄВА,
перший секретар Ленінського райкому ЛКСМ України м. Кіровограда.

На фото: члени болгарської делегації в технікумі радянської торгівлі.
Фото В. ГРИБА.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ СЛОВНИК ЕПОХИ

«СИНЯ БЛУЗА»

У ЖОВТНІ 1923 року, навіть точно відомо — дев'ятнадцятого числа, без усякого галасу появилася скромна, нікому поки що не відома агітбригада «Синя блуза».

Тепер уже важко пригадати, хто запропонував назву. Але вона всім прийшлася до душі. Синя блуза — одяг пролетаріату Європи. І нова жива газета теж створювалась передусім для робітничої аудиторії. Не минуло й року, як про неї дізналися не тільки у нас у країні, а й за рубежем.

А починалося все так. Дванадцятеро хлопців і дівчат — студентів Державного інституту журналістики вирішили відвоювати аудиторію у непманівської естради. Керував агітбригадою Борис Южанін, двадцятишестирічний журналіст, що недавно повернувся з далекосхідного фронту громадянської війни. Та не тільки в назві була справа. Починали на голому місці. Не було професіональних авторів, музикантів, художників, режисерів. Невідомо було, де проводити репетиції. Нарешті, на які кошти існувати? Розраховувати доводилось на повну самооплатність. Тож і довелося спершу бути самим і режисерами, і артистами, і авторами.

«Синій блузі» пощастило. Борис Южанін був справді універсальний: здібний журналіст, поет, організатор, ентузіаст.

Він написав марш «синьоблузників», який пролунав на весь світ:

«Мы синеблузники,
Мы профсоюзники,
Мы не баяны —
соловьи!
Мы только гайки
В великой спайке
Одной трудящейся
соловьи!

Незабаром знайшлося й місце для штабу «Синьої блузи» — дві кімнатки колишнього ресторану «Ліондон», поруч Будинку спілок в Охотному ряду.

Прийшли сюди й перші професіональні автори, музиканти, артисти.

Дуже любив талановиту артистичну «синьоблузію» В. В. Маяковський. Він називав хлопців і дівчат бадьорими задираками. Для «Синьої блузи» спеціально писав прологи, частівки і плакати.

Гостру потребу мала «Синя блуза» і в художниках. Її особливості — швидкість зміни ролей і постійна зміна сценічних площадок — вимагали власного художника - оформлювача. Запросили відомих московських художників Стенберга та Ердмана. Але тільки молодій художниці ВХУТЕМАСу Ніні Айзенберг удалося намацати секрет «синьоблузної» аплікації.

Виступати доводилось багато. За рік — не менше тисячі раз! По три рази на день.

Вистава тривала годину з чвертю. Програма ишла без перерви, в чіткому ритмі і швидкому темпі.

Відкрилася «газета» маршем-парадом учасників (антре!). Відразу після антре — п'ятихвилинна доповідь на місцеву тему. За доповіддю — політичний огляд. Школи глядачі тільки із «Синьої блузи» довідувались про останні події і в світі, і у нас у країні. В кожній програмі були сценки про побут.

Репертуар «Синьої блузи» різноманітний: і героїчні ораторії, і монологи, і скетчі. Оживляли програму фізкультурні вправи і «танці машин». Ішли «синьоблузники» зі сцени в тому ж темпі маршу-параду, як і з'являлися.

Не минуло й року, а слава про «Синю блузу» рознеслася по всій країні. І тоді, крім «базового» колективу, як його називали, появились «Основний», «Показовий», «Ударний», «Зразковий». Усього тринадцять колективів, кожний з яких мав редактора-випускового, піаніста-імпровізатора, шістьох артистів і трьох артисток. Загальне керівництво здійснювала редколегія з чотирьох журналістів. Борис Южанін — один із них — був відповідальним редактором.

У чому ж був успіх «Синьої блузи»? Та в тому, напевно, що у неї не було в ту пору поблажливого ставлення до робітничої аудиторії. До нового глядача прийшов свій, небувалий досі театр.

Успіх досягався міцно дібраним виконавським колективом. Як ставали артистами? «До нас! — закликали «синьоблузники». — За три тижні станете найкращим актором світу і його околиць! З порукою на три роки!» Але й тепер, через сорок з лишком років, усім країні відомі імена «синьоблузників»: М. Н. Гаркаві, Л. Б. Мирова, К. П. Кореневої, Б. М. Тенпіна.

«Синя блуза» не жила на процепти від раз написаних вдалих речей, а грамотно і вчасно відгукувалась на злобу дня.

Одним словом, «синьоблузники» були дуже «сьогоднішні».

Узнали «Синю блузу» й за рубежем. Німецький міжрооком запросив колектив на 10-річчя Жовтневої революції. Це була перша зарубіжна поїздка не тільки «Синьої блузи», а й радянського театру взагалі. Чи потрібно говорити, як хвилювалися артисти: одна річ — у себе в країні бути популярним. А як іноземці, котрі не розуміють мови, приймуть «Синю блузу»?

Виступали тільки для трудящих, запрошених по квитках, у величезних залах. Успіх був повний: 200 тисяч глядачів у двадцяти п'яти містах Німеччини. Кельнська буржуазна газета писала: «Броненосець «Потьомкін» — епоха в кіно. «Синя блуза» — епоха в театрі».

Але, незважаючи на гучний успіх і запрошення майже з усіх найбільших країн Європи та Америки, кордони цих держав закрилися для небезпечних агітаторів.

Дуже швидко появилися свої «Сині блузи» в Німеччині, у Франції Англії, Чехословаччині та інших країнах.

Минав час, і настала пора, коли симпатії глядача звернулися в бік заглибленої й ускладненої «великої» вистави. «Синя блуза» зробила спробу стати театром. Та повернення до форм театру означало для неї втрату темпу, життєрадісності — значить, власного обличчя. «Синя блуза» поступилася місцем на сцені професіональному мистецтву. Але як не згадати сьогодні лозунг «синьоблузників»: «У майбутньому людство буде раде, що «Синя блуза» революціонізувала естраду!»

Г. АЛІМОВА.

Наближається перша річниця нової Конституції СРСР — час, коли передові комсомольсько-молодіжні колективи рапортуватимуть про виконання підвищених соціалістичних зобов'язань. Іде до цього рубежу й екіпаж молодих штукатурів управління механізації будівництва комбінату «Кіровоградважбуд». Наш кореспондент А. Романюк попросив бригадира Є. М. Нескорожню відповісти на кілька запитань.

А У ПІДСУМКУ — НЕ ЛИШЕ ПЛЮСИ...

Ви зобов'язувались

— Євгеніє Миколаївно, ваш колектив не просто молодіжний, а дуже молодий. Чим пояснити те, що ви і М. В. Казаріна, суперники по змаганню, комплектуєте свої екіпажі сімнадцяти - вісімнадцятилітніми, тобто тими, хто тільки починає трудове життя? Вигодою? Інтересом до педагогіки?

— І тим, і другим. Вигода... Який бригадир від неї відмовиться? Наприкінці минулого року після закінчення професійно-технічного училища прийшли в екіпаж молоді дівчата. Нині в колективі вісімнадцять чоловік, тринадцять із них — минулорічні випускниці МПТУ. Не всі, звичайно, затрималися, кілька чоловік залишили екіпаж, на жаль, не прижилися у нас. Моя думка така, що колектив не можна об'єднати механічно, процес цей складний, і не завжди уникнеш плинності. З тими, хто зостався (тринадцять — це не так мало), ще треба добре попрацювати. І досвідчені штукатури — хороша мені підмога. Групкомсорг Люба Гречанюк, Людмила Пінчук, П. А. Бруцька, Валентина Поліщук знайшли спільну мову з новачками, прагнуть, щоб ті стали висококваліфікованими штукатурами. Мине два—три роки, і дівчата наздоженуть своїх наставниць у майстерності. Буде дружба в колективі, бо починали трудову біографію всі разом, тісною групкою. А майстерність, дружба, взаєморозуміння—з цього й складається екіпаж. Мабуть, так думає і Марія Володимирівна Казаріна. У неї така ж практика.

Педагогіка? А бригадирові не можна не бути педагогом. Голим адмініструванням не з'єднати екіпаж.

— Ось ви, Євгеніє Миколаївно, сказали про перспективу. Але ж існують реальні, сьогоднішні плани, зобов'язання. Виконувати їх новачкам...

— Не забуваймо, що вони вже давно не новачки, хоч до піку майстерності їм далекувато. Окремі операції дівчата, особливо Валя Бузько, Валя Курлюк, Женя Шумник, освоїли досить-таки непогано. Взагалі, професійна підготовка молодих мене радує. Більше непокоять проблеми, не зв'язані ні з педагогікою, ні з кваліфікацією членів екіпажу.

— Ви маєте на увазі матеріально-технічне постачання?

— Організацію праці взагалі. Якщо ключ до розв'язання внутрішніх проблем колективу завжди в руках бригадира і все залежить від того, як зуміє він ним скористатися, то забезпечення бригади чи екіпажу необхідними матеріалами та інструментом, на жаль, часто залишається поза сферою нашого впливу. І це відбивається на виконанні колективом планових завдань та соціалістичних зобов'язань, узятих на честь 60-річчя ВЛКСМ.

Середньозмінний виробіток на одного члена екіпажу ми зобов'язалися довести до 28 квадратних метрів штукатурної площі проти 24,4 квадратного метра торік; дали слово зекономити 2 тонни цементу, 11 кубічних метрів розчину, 6 тонн будівельного гіпсу; з оцінками «добре» і «відмінно» здавати з першого пред'явлення не менше 90 процентів об'єктів.

Почну з приємного, з того, що екіпаж працює на рівні запланованих якісних показників (до речі, молодь у цьому відношенні не дуже пасує перед старшими). Якість роботи, як правило, знижується там, де штурмівщина, не вистачає людей. Кожен із чотирьох ланок бригади спеціалізується на якихось певних операціях. Це добре. Але ж іноді виникає необхідність посилити одну з ланок: чи то на сьогодні у неї більший обсяг робіт, чи хтось захворів... Ми врахували це і широко практикуємо освоєння дівчатами всіх операцій. Отже, спеціалізація та універсалізм плюс підвищення професійного рівня — ключ до якості.

А ось де ключ до якості розчину, який нам доставляють з різних розчинобетонних вузлів? Подаємо його на поверхи 215-квартирного будинку з допомогою насосної станції. Частенько-таки ламається насос, і здебільшого через те, що в розчин потрапляє каміння. Тоді й починаються переговори. Нам потрібен ремонтник, а в управлінні відповідають, що він на іншому об'єкті і в даний момент нічим не зможе допомогти. Чекаємо, буває, цілий день. Тобто не чекаємо, робота завжди знайдеться, але ж другорядна, не терміново. Нерідкі випадки, коли порушується графік подачі розчину на об'єкт. Таке розбазарювання хвилин і годин у кінцевому підсумку переростає у великий мінус.

Тепер про економію. Ми ж господарями на будові повинні бути, такі Отож і розчин акуратно скидаємо в ящики, щоб не розчовгувати його по землі, і стараємось економніше його використовувати у процесі роботи... Монтажники, трапляється, отвори в гіпсових перегородках закладають не цеглою, а шлаковатою. Доводиться нам забивати дірки розчином, якого у нас і так іноді бракує. Взагалі до монтажників і мулярів у екіпажу особливі претензії. Чималу кількість будівельних матеріалів штукатури витрачають саме на ліквідацію браку в їхній роботі.

Цифри... Середньозмінний виробіток одного працівника становить 28,1 квадратного метра. За вісім місяців ми зекономили 8,8 кубічного метра розчину, 2,8 тонни цементу, 2,1 тонни будівельного гіпсу. Восьмимісячне завдання перевиконали на 800 карбованців. Оце вам молоді. А могли б ще більше зробити, якби не причини, про які я говорила вище.

— Ваш екіпаж змагається з екіпажем штукатурів М. В. Казаріної...

— Так, але щоб назвати це справжнім змаганням, комсомольському активові управління механізації будівництва треба спершу подбати про його гласність (хто перший за результатами півріччя, я не знаю). Неоперативно підбивають підсумки роботи за місяць.

Я ще не сказала про таку дефіцитну річ, як інструменти. Перелік усього того, що заважає в роботі, на цьому не закінчиш. Сукупність оцю можна назвати одним словом — «мінус».

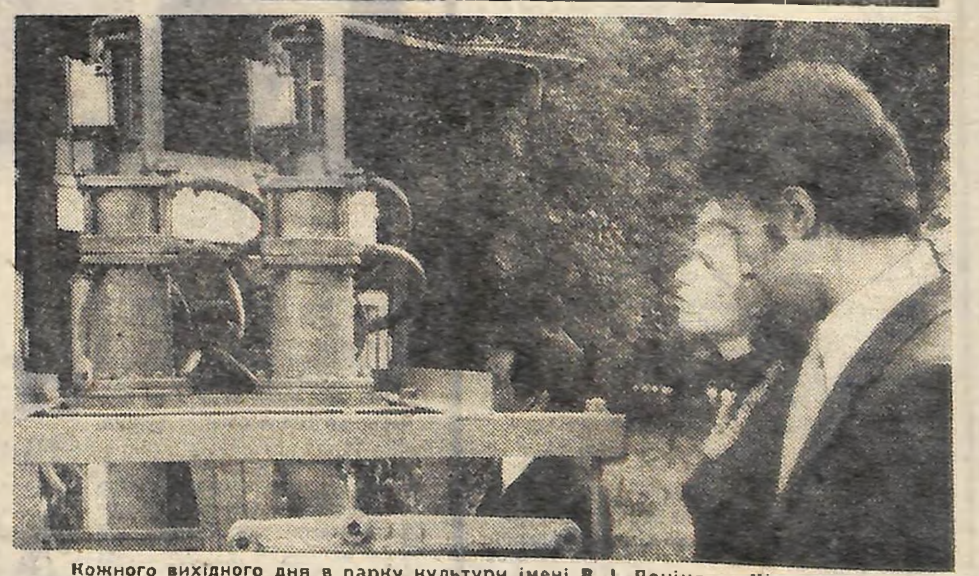

Кожного вихідного дня в парку культури імені В. І. Леніна м. Кіровограда влаштовуються творчі звіти виробничих колективів обласного центру. Робітники розповідають трудящим про свої досягнення, демонструють свою продукцію, виступають з концертами.

На фото: свої вироби показують робітники заводу дозуючих автоматів.
Фото В. ГРИБА.

Маршрут «Тимурівець»

«Дорога редакціє! Пише вам інвалід другої групи Ганна Йосипівна Карпикова. Нині я майже неходяча і не знаю, що б робила, якби мені на допомогу не прийшли тимурівці 6 «Б» класу середньої школи № 3 нашого міста Світловодська. Вони допомагають мені і прибрати у квартирі, і їсти приготувати. Вони приносять мені книги, навіть концерти для мене влаштовують.

Прошу вас, дорога редакціє, подякувати через газету дівчаткам-тимурівкам: Тані Косташ (командир), Віці Педан, Ларисі Шумській, Олі Андреєвій, Ірі Горіній, Люді Букач та Оксані Косих.

З повагою Г. П. Карпикова».

Спадкоємці Гайдара

Зворушена добротою, чуйністю шестикласниць, Ганна Йосипівна написала про них не тільки до нас, у «Молодий комунар», а й у «Пионерскую правду». І ось із всесоюзної газети піонерів і школярів прийшла відповідь:

«Шановна Ганно Йосипівно! Ми дуже раді, що у вас є справжні юні друзі, які завжди прийдуть на допомогу у важку хвилину. Допомагати хворим літнім людям — обов'язок кожного піонера нашої країни. Дуже добре, що дівчатка це розуміють і свято виконують свій обов'язок. Молодці! Передайте Тані Косташ, Вікторії Педан, Ларисі Шумській, Олі Андреєвій, Ірі Горіній, Оксані Косих привіт від усієї редакції і побажання успіхів у всьому».

Наша редакція приєднується до побажань «Пионерской правды» і теж зичить юним тимурівцям успіхів у їхній такій благородній і необхідній справі.

А вам, дорогі наші читачі-піонери, ми пропонуємо зустрітися із самими дівчатками і послухати, як вони розуміють свій піонерський обов'язок — бути тимурівцями.

Таня КОСТАШ: Уперше ми прийшли до Ганни Йосипівни півтора року тому, дізнавшись, що її син Коля пішов служити в армію, а хвора жінка зосталася одна. Тьотя Аня зустріла нас спочатку з недовірою.

Віка ПЕДАН: Так, я теж пам'ятаю, як Ганна Йосипівна спершу не вірила, що ми прийшли до неї не на один день, навіть не дозволяла нам прибирати в кімнаті. Але ми не занепадали духом. Спробували знайти контакт із тьотею Анею, спробували не просто допомагати їй, а стати справжніми друзями. Через кілька днів прийшли, зробили, що потрібно було, потім сіли біля неї, розказали про себе, про свої шкільні справи, а Ганна Йосипівна—про своє життя...

Іра ГОРІНА: Отак і зав'язалася наша дружба. І тьотя Аня вже не може жити без нас, а ми — без неї.

Таня КОСТАШ: Нас іноді питають: вам не важко? Адже і уроків багато, і деякі наші тимурівці ходять до музичної школи, а я, наприклад, займаюся спортом. Знаєте, допомагаючи хворим, роблячи щось добре, ми самі стаємо добрішими...

Оля АНДРЄЄВА: Починаємо розуміти, що недарма живемо на світі, що приносимо людям добро, хороший настрій.

Віка ПЕДАН: Пам'ятаєте, дівчатка, як Ганна Йосипівна зраділа, коли ми привітали її з днем народження, принесли торт, подарунки? Її радість, щасливе обличчя для нас були найкращою нагородою. А ще я згадую, як улітку ми повернулися з таборів і прийшли до тьоті Ані. Вона тоді заплакала, побачивши, що ми знову з нею разом.

Таня КОСТАШ: До речі, поки одні з нас були в таборах, інші не залишали Ганну Йосипівну самотньою. Наприклад, до Віки з Півночі приїхала сестра Оксана Косих. Віка, йдучи до Ганни Йосипівни, взяла і її з собою, познайомила з нашою підшефною. І Оксана теж стала другом тьоті Ані. А коли Віка поїхала відпочивати, Оксана сама ходила до тьоті Ані.

Люда БУКАЧ: Я вважаю, що в кожному загоні має діяти тимурівська ланка. І якщо ти тимурівець, то повинен чесно виконувати свій обов'язок. А ось у нашому загоні є Таня Залюбовська. Живе в одному будинку з Ганною Йосипівною, але ні разу не прийшла їй допомогти, навіть тоді, коли хвора жінка просила її.

Лариса ШУМСЬКА: Так, ми не раз казали: Таню, ходімо з нами. Відмовлялася. Скільки разів соромили її! Нічого не допомагає. А вона ж теж вважається тимурівцем.

Іра ГОРІНА: Ні, не такою повинен бути тимурівець. Добрим, щирим, життєрадісним він повинен бути. Завжди приходити на допомогу і ніколи не відмовлятися зробити щось для хворих, старих людей, для інвалідів. І не тільки у своїй, закріпленій за загоном, зоні, а й на вулиці, в магазині чи ще десь.

Ганя КОСТАШ: Тимурівець ніколи не повинен ухилятися від роботи, як це іноді роблять Света Відунова і Лена Бакаліна з нашого загону. Я не розумію, як можна спокійно гратися, коли знаєш, що зовсім близько хвора, самотня людина чекає від тебе допомоги, чекає, що ти прийдеш, принесеш усмішку і їй стане веселіше жити?

— Ланка Тані Косташ, — розповідає завуч з позакласної та позашкільної роботи К. Г. Кобилянська,— найактивніші тимурівці в нашій школі. І дівчатка всі дуже добре вчаться, всі беруть участь у різноманітних шкільних заходах. І все встигають, і все у них гарно виходить. Просто молодці шестикласниці!

Від редакції: Любі наші хлоп'ята і дівчатка! Мабуть, усі ви, побачивши фільм чи прочитавши книгу про Тимура і його команду, хотіли бути схожими на цих гайдарівських героїв — звичайних піонерів, які приносили своїм односельцям стільки хорошого. Нині, як ви знаєте, піонери крокують у марші «Ми вірна зміна твоя, комсомол». Один із маршрутів цього маршу зветься «Тимурівець». Напишіть нам, чи є у вас такі ланки, як у школі № 3 ланка Тані Косташ, чим займаються ваші тимурівці, кому допомагають. А до свята комсомолу, коли по всій країні підбиватимуть підсумки маршу, ми опублікуємо кращі з ваших листів.

МАРШРУТ «ЗІРОЧКА» 13

ЖОВТЕНЯТАМИ ЦІКАВО!

НАШ клас шефствує над жовтенятами третього «А» класу. Третій рік вони в школі, третій рік ми їхні вожаті. Учні нашого класу прикололи жовтенятам, тоді ще першокласникам, зірочки із зображенням Леніна. Ми ж пов'яжемо своїм підшефним і червоні галстуки. Кращі третьокласники стануть піонерами до свята 60-річчя комсомолу. Вожаті вже почали підготовку: розповідають жовтенятам про піонерів-героїв, про історію піонерської організації, вчать, яким повинен бути піонер.

Із жовтенятами дуже цікаво! Ми розказуємо їм про свої піонерські справи, читаємо казки, оповідання, разом розучуємо пісні. В минулому навчальному році ми водили жовтенят до пам'ятників нашого мікрорайону, розповідали історію їх створення. Так ми включилися у проведення операції «Пошук-60».

Жовтенята дуже люблять, коли до них приходять вожаті, люблять разом з нами працювати. Ось, наприклад, до 60-річчя Радянської Армії в школі готували конкурс стройової пісні. Ми, дізнавшись про це, відразу ж вирішили допомогти. І які ж усі були раді, коли оголосили після конкурсу: 2 «А» посів друге місце.

Запам'яталося нам, як ми разом із жовтенятами готували альбом «Експрес-60», у якому кожна сторінка — зупинка. Є, наприклад, зупинки «Фестивальна», «Трудова», «Піонерська». На «Фестивальній» ми розповіли про міжнародні фестивалі молоді, про підготовку до фестивалю в Гавані. А на зупинці «Трудова» жовтенята збирали макулатуру, щоб записати до альбома про свої практичні справи.

У нашому загоні не всі учні вожаті, але кожен піонер вважає 3 «А» своїм рідним класом. І кожен частенько забігає до жовтенят, розпитує, як справи, пояснює важкі задачі або вправи з мови. Та і як же інакше, адже жовтенята — наші молодші друзі, і ми, піонери, завжди повинні їм допомагати. А самим нам треба добре вчитися, щоб бути прикладом для своїх підшефних.

Сергій ПУСТОВІТ,
Наталя НІКОЛАЄНКО,
Надя СОКУРЕНКО,
піонери 6 «А» класу середньої школи № 5 м. Кіровограда.

МАРШРУТ «ПІОНЕРБУД»

ДОВІР'Я СТАРШИХ ВИПРАВДАЛИ

ОДНОГО разу навесні до нас у школу завітав Євген Сидорович Кацуба, голова колгоспу імені Ватутіна. Зібралися навколо нього школярі, загомоніли кожен про своє. Хтось про недавно отриману п'ятірку, хтось про нові сільськогосподарські машини, хтось про те, що скоро настануть канікули...

— Саме про літо я хотів з вами поговорити, — сказав Євген Сидорович. — Хочете допомогти своїм матерям на фермі? Знаю, що роботи ви не боїтесь, думаю, не підведете. Ну як, згода?

Вирішили працювати на фермі Олена Бондар, Ніна Кравчук, Люба Карасьова, Надя Збарська, Олена Білова і я, потім до нас приєдналася Оля Савченко, семикласниця п'ятої Рівнянської школи.

Важкувато було нам спочатку. З роботою доярки кожна з нас була обізнана ще змалку, але не вистачало досвіду, вміння.

Часто зверталися по пораду до Володимира Івановича Баранова, завідуючого молочнотоварною фермою № 1. Та для мене найпершою наставницею і порадницею була моя мама, яка працює дояркою понад десять років.

І ось комітет комсомолу колгоспу підбив підсумки соціалістичного змагання.

На перше місце вийшла восьмикласниця Олена Білова. За три місяці від дев'ятнадцяти корів вона одержала 11 256 кілограмів молока. У Ольги Савченко друге місце. На її рахунку — 7794 кілограми. У мене третій показник.

На урочистій лінійці, присвяченій початку нового навчального року, нас вітали секретар парткому колгоспу Олексій Іванович Гончаренко, секретар комсомольської організації господарства Віктор Левенко. Найбільше запам'яталися нам слова: «Молодці, дівчата, не підвели». І похвала старших стала для кожної з нас найвищою нагородою.

Тетяна ЧОРБА,
учениця 8 класу Рівнянської середньої школи № 2.
Новоукраїнський район.

ДЛЯ МАРТЕНІВ

Всі школярі — від малюка-першокласника до випускника — добре знають, що збирання металолому — справа дуже важлива. Тисячі тракторів, автобусів, кораблів, тепловозів несуть на своїх корпусах таблички з написом: «Зроблено з металу, зібраного піонерами». Тим-то піонери нашого району вирішили провести двомісячник збирання брухту.

Першими його почали учні Северинівської восьмирічки. У новому навчальному році вони вже зібрали кілька сотень кілограмів цінної сировини.

Не відстають від северинівських школярів піонери Бережинської, Сазонівської, Шевченківської восьмирічних шкіл та Аджамської, Володимирівської, Оситнязької десятирічок. Усі вони завершують виконання річних планів, а восьмирічна школа в селі Вільному перевиконала своє зобов'язання майже вдвоє. Замість семи тонн металолому учні вже здали дванадцять тонн.

Н. ПРИЛИПКО,
інструктор Кіровоградського райкому ЛКСМУ.

СТОРІНКА ДЛЯ ПІОНЕРІВ

Бий, барабан!

Наближається радісне свято — 60-річчя славного Ленінського комсомолу. А водночас наближається до фінішу Всесоюзний марш піонерських загонів «Ми вірна зміна твоя, комсомол!»

29 жовтня ти, юний піонер Країни Рад, на Всесоюзному піонерському зборі рапортуватимеш про свої успіхи. Тобі, хлопчикові чи дівчинці з червоним галстуком, у недалекому майбутньому поповнювати багатомільйонний загін комсомолії. Тобі, сьогоднішньому піонерові, ставати завтра комсомольцем. Ми знаємо, що ти готуєшся до цього. Ти активно діеш в операціях піонерського маршу. Ти збираєш макулатуру і металолом. Крокуєш дорогами героїв. Ти шефствуєш над жовтенятами і береш участь у спортивних змаганнях. Ти маєш хороших друзів на всій планеті і разом з ними осягаєш таємниці країни знань.

Про твої справи, справи твоїх друзів-піонерів — сьогоднішня наша сторінка «Бий, барабан!»

Юні співаки дитячої хорової капели «Соловушка» Кіровоградського Будинку піонерів після репетиції.
Фото В. ГРИБА.

Маршрут «Моя Батьківщина — СРСР»

Сімейні реліквії

ЯКОСЬ, читаючи дітям етюди з «Хрестоматії з етики» В. О. Сухомлинського, я помітив, що один хлопчик схилився на парту і плаче. Підійшов до нього, спитав лагідно:

— Що з тобою, Васю?

— А у мене,—схлипуючи, відповів він, — теж є дідусева ложка. Я бережу її. Коли сідаємо їсти, кладу поруч: значить, біля мене сидить і мій дідусь...

Цікаво, що історія, яку я читав школярам, збіглася з реальністю. Відразу кожен почав згадувати про те, що ми, дорослі, називаємо сімейними реліквіями. Урок став своєрідним екскурсом у минуле, захопив дітей і разом з тим примусив задуматись: а як же наша сім'я, наші знайомі бережуть пам'ять про минуле?

Живе в Павлиші Ірина Данилівна Лашко. Сама історія села, району, області дихає в її затишному будиночку. Не дивно, що дітлахи стали частими гостями Ірини Данилівни.

Невблаганний плин років. З ним відходять у минуле події, люди, справи. Давайте не будемо забувати все те добре, що робилося заради щастя спадкоємців, будемо берегти пам'ять про наших бабусь, дідусів, наших батьків і матерів, усіх тих, хто залишив добрий слід на рідній землі.

М. ЛИТВИНЕНКО,
вчитель Павлиської середньої школи Онуфріївського району.

Від редакції: Любі друзі, школярі! Мабуть, кожен із вас починав учити історію свого краю з родинних фотографій, спогадів старих людей, а можливо, з відвідання краєзнавчого музею, а можливо... Одним словом, багате минуле нашої країни для кожного відкривалося по-різному. Напишіть нам, як ви вивчаєте книгу рідної землі, як самі зберігаєте дорогі історичні реліквії, яку участь беріть в пошуку героїв громадянської та Вітчизняної воєн, який особистий вклад кожного з вас у хід маршруту «Моя Батьківщина — СРСР».

ГТО Комсомольская правда

ВОНИ СТАЛИ ЧЕМПІОНАМИ ОБЛАСТІ З БАГАТОБОРСТВА ГПО.

В. ОСТАПЕНКО.

А. ТОКАР.

Т. ПУЗИРЬОВА.

Ю. ГРИЦУН.

М. ЛАХАУЗОВ.

В. ПАСЮКОВА.

В. ТВЕРДОСТУП.

Т. МЕТІРОВА.

В. КОВЯЗІН.

Н. МОРОЗОВА.

Г. ЯНЕНКО.

ТІЛЬКИ ОДИН КРОК

ВПЕРЕД ЗРОБИЛИ КРАЩІ БАГАТОБОРЦІ ГПО, ЩОБ НАБЛИЗИТИСЬ ДО ПРОВІДНИХ СПОРТСМЕНІВ РЕСПУБЛІКИ.

Два дні на кращих спортивних базах Кіровограда тривали фінальні змагання з багатоборства ГПО на приз «Комсомольской правды». У командному заліку призерами стали представники Кіровського району м. Кіровограда, Світловодська, Ленінського району м. Кіровограда, Новоархангельського, Долинського, Олександрівського районів.

Чемпіонські медалі отримали: кіровоградка Валентина Остапенко, Анатолій Токар (Новоукраїнка), Тетяна Пузирьова, Юрій Грицун, Таміла Веліт, Микола Лахаузов, Валентина Пасюкова, Володимир Твердоступ (всі з Кіровограда), світловодні Тетяна Метірова, Володимир Ковязін, Надія Морозова та Григорій Яненко.

ЇХ помітили одразу. Ще перед стартами вони виходили на бігові доріжки стадіону і починали розминку. І навіть ті, хто не обізнаний у спорті, зрозуміли: ці юнаки і дівчата тренуються під керівництвом досвідчених інструкторів. Тренуються вже давно, регулярно і цілеспрямовано. І їм пророчили перемогу. Був серед них і Григорій Бондюк з колгоспу імені Леніна Долинського району. Ще школярем він став розрядником, захоплюється футболом, легкою атлетикою, плаванням. Працював у колгоспі, служив в армії. На районних змаганнях з багатоборства ГПО став чемпіоном, і його включили до складу збірної команди, яка мала їхати на обласні фінальні змагання. Поки долинчани готувалися до цих стартів, Григорій став студентом факультету фізвиховання Кіровоградського педінституту. Цього разу він востаннє виступав за команду, яку тренував його старший брат. Йому вірили. На нього надіялися. І він не підвів. На вогневому рубежі вибив 97 очок, гранату метнув на 54 метри 44 сантиметри. І ось старт у плавальному басейні. Щоб виконати норматив на золотий значок, стометрівку треба подолати за 1 хвилину 50 секунд. А Григорій фінішував набагато швидше, скоротив нормативний час на 35,8 секунди. Кращий результат дня!

Серед жінок, які стартували в групі «Бадьорість і здоров'я», найвищих показників домоглась представниця колективу фізкультури «Чайка» з Світловодська Надія Морозова. Голова міського спорткомітету Григорій Манойлов з гордістю сказав про свою вихованку:

— Давно вже не було в нашій команді таких завзятих, щоб перемогти всіх учасниць обласного фіналу, яким минуло 35 літ. Морозова тренується вже більше десяти років. І чоловік її спортсмен, обидва сини теж завжди на стадіоні. Ось де приклад для наслідування.

Похвально відгукнувся Григорій Манойлов і про Григорія Яненка та Володимира Ковязіна, які вже не раз перемагали на обласних змаганнях:

— На заводі чистих металів їх називають золотими майстрами. Під час місячника ГПО, який ми проводимо з 1 вересня, ці багатоборці кинули клич: «Кожен вихідний — на стадіон!»

П'ятий представник Світловодська Анатолій Семенов теж заслуговував похвали — під час метання гранати він добився найкращого результату — 60 метрів.

А коли стартували спортсмени групи «Фізичне удосконалення», світловодців поздоровляли іще раз — найбільшу кількість очок набрала Тетяна Метірова.

Впевнено наближалась до фінішу і команда Кіровського району м. Кіровограда. До її складу включено чотирьох вихованців машинобудівного технікуму — Миколу Лахаузова, Таміла Веліт, Валентину Пасюкову. Був їхнім одноклубником і Володимир Твердоступ, який після закінчення технікуму працює на заводі «Червона зірка». Усі вони серед своїх ровесників теж були найсильнішими.

Чотири чемпіони з одного спортклубу, який торік став володарем кубка «Молодого комунара» під час обласного огляду роботи колективів фізкультури по впровадженню комплексу ГПО. І в цьому році тут високі показники в масовості і майстерності. Всі комсомольці склали залік з фізичної та військово-технічної підготовки, всі в спортивних секціях, групах ГПО. Кращі з кращих вибороли призи на республіканських змаганнях. А ось тепер вихованці технікуму забрали третину «золота» на обласному фіналі з багатоборства ГПО на призи «Комсомольской правды».

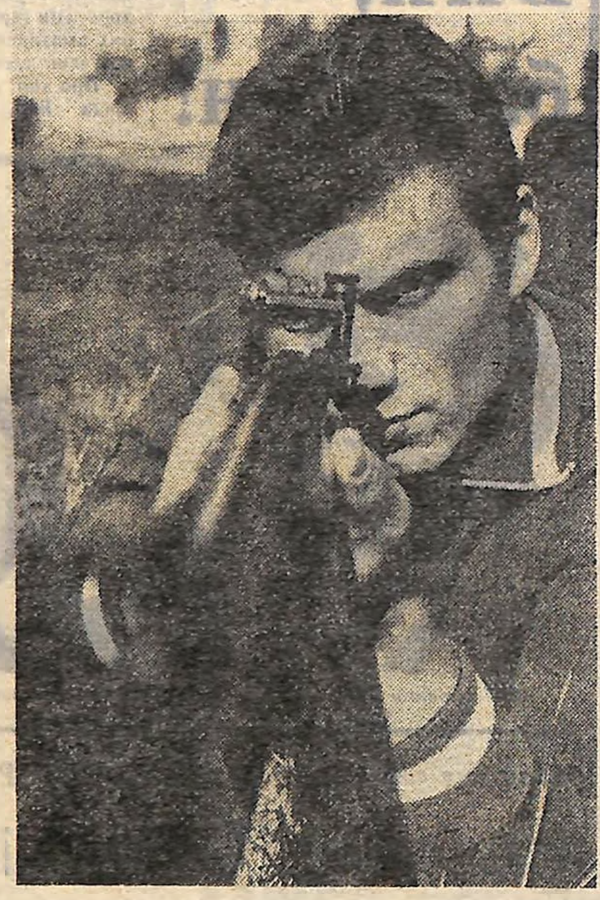
На вогневому рубежі не має собі рівних Григорій БОНДЮК — вихованець колективу фізкультури колгоспу імені Леніна Долинського району.
Фото В. ГРИБА.

АНАЛІЗУЮЧИ результати всіх учасників змагань, судді одразу підкреслили: «Маємо п'ять кандидатів у майстри. Торік було лише два».

Ось імена спортсменів, які виконали кандидатські нормативи: Валентина Пасюкова, Володимир Твердоступ, Микола Лахаузов, Григорій Бондюк та Володимир Ковязін.

Та коли уважно переглянути протоколи чемпіонату, знайдеш у них і чимало нулів.

Перші прочерки були поставлені ще до початку стартів командам Кіровоградського, Вільшанського, Петрівського та Онуфріївського районів, які не прибули на змагання. Жаль, що в райкомах комсомолу забули, мабуть, про ці змагання і те, що їхня турбота — організувати турніри з багатоборства ГПО. А в спорткомітетах, певно, зійшлися на думці, що не треба їхати в таку далеч, коли немає підходящих спортсменів, які не осоромились б під час стартів. Комсомольських і фізкультурних працівників цих районів критикували вже не раз за безвідповідальне ставлення до роботи по фізичному вихованню молоді. Адже не вперше повторюється така картина.

Засмучує і той факт, що серед тих, хто найгірше виступив на обласному фіналі, найбільше школярів. Зрозуміло, що на такі змагання мали приїхати кращі значківці ГПО. Та раптом несподіванка — десятки наймолодших учасників змагань навіть не виконали нормативів. Наприклад, у тиру з 44 спортсменів групи «Спортивна зміна» тільки 19 мали залікові очки. Про яке сходження можна говорити голованівцям, коли їхня Валентина Чабанєн метає гранату всього на 18 метрів і вважається значківцем ГПО?

У групі «Сила і мужність», звичайно, мають бути найбільш завзяті, але вийшло навпаки — кращі результати показували якраз спортсмени-виробничники, яким, погодьтесь, не завжди вистачає часу для тренувань. Якщо призери набирали більше 100 очок, то представники Бобринецького, Ульяновського, Новоукраїнського, Устинівського районів не мали й 40, а то й зовсім не дали командам залікових очок.

Чому в кіровоградців і світловодців такі боєздатні колективи значківців ГПО? Бо їх ретельно відбирали і тренували — у колективах фізкультури, на районних і міських змаганнях з багатоборства ГПО. А там, де не провели таких турнірів, у команду для участі в обласному фіналі відбирали навмання. Ось і програш, ось і осоромились, бо підготовлені паперовою маніпуляцією чемпіони не змогли навіть виконати нормативу на срібний значок. Таке ставлення фізкультурних працівників до дорученої справи має стати приводом для серйозної розмови в обласному спорткомітеті. Бо лічені кандидати в майстри погоди не зроблять.

ЯКЩО рівнятись на результати кращих багатоборців республіки, то навіть чемпіони області далеко від них. Тетяна Метірова, наприклад, у своїй групі не мала собі рівних. Але вона тільки другорозрядниця. А на республіканському фіналі треба мати результат першорозрядника, щоб записати в свій актив залікові очки. Значить, уже тепер можна передбачити низьку сходинку, яку можуть зайняти кіровоградці.

Так, нинішній фінал області з багатоборства ГПО на призи «Комсомольской правды» показав, що кращі значківці зробили ще один крок уперед. Але тільки один. Бо ті, що залишились у крайніх, мають нулі — в масовості і майстерності.

М. ШЕВЧУК.

Наша адреса і телефони

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ г. Кировоград. Газета печатается на украинском языке.

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46 87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

БК 21258. Обсяг 0,5 друк. арк. Індекс 61197. Зам. № 387. Тираж 50 200.